

Eva Meislova

Na tomto obrázku jsem já v Sezimově Ústí u Tábora. Pořádila ho moje kamarádka Hana Kodičková, která za mnou přijela na návštěvu. Stojím vedle jejího auta na ulici, kde jsem se svým manželem Jiřím Meislem žila skoro 25 let.

Sametová revoluce v roce 1989 a doba po ní mě moc nevzala. Nemám v lásce Václava Klause ani Václava Havla. Já už jsem kapitalismus zažila, tak jsem věděla, že kdo nepracuje, ani nejí. A to lidi neuměli pochopit, mysleli si, že když zazvoní klíčkem, tak jim spadne všechno k nohám, a pan Klaus je v tom podporoval. Manžel zemřel roku 1999 v Táboře a měl civilní pohřeb.

Před rokem a půl jsem se přestěhovala do židovského penzionu v Praze a moc se mi tu líbí. Není tu nikdo pořádně nábožensky založený, ale slavíme tu židovské svátky. Mám pěkný důchod, se kterým vystačím, takže nemůžu říct, že bych byla závislá na těch penězích, co dostávám z různých fondů pro oběti holocaustu. Je to příjemné, ale nerozčiluju se jako ostatní, když náhodou dojde ke zpoždění.

Byla jsem a jsem věřící člověk. Věřím, že existuje někdo, kdo řídí náš život, nějaká vyšší moc. Bůh je podle mne muž a není jen židovský nebo jen křesťanský, je pro všechny. Ale že bych se modlila, to si nedovedu představit. Věřím, že když se člověk narodí, má už svůj osud napsaný. To, co se nám stalo, se asi stát mělo. Náš osud je, že jsme Židi.